

Minningarorð um beiggja okkara

Per Højgaard 19.08.1970 – 18.06.2020

Góði Per
Í morgin hevði tú fylt 50 ár, og vit áttu at hildið eina gleðistalu til tín um títt liv her á fold. Sjálvsagt í besta stíli hevði eg lisið meg fram til, hvussu talur skulla skrivast. Hevði hugsað meg væl um, hvussu eg skuldi vinklað taluna, soleiðis at hon gjørdist góð, rørandi og stuttlig, júst soleiðis sum tú hevur lært meg, at vit altíð eiga at gera, og á tann hátt lata tingini fara væl úr hondum. Longu nú hevði tú sagt: "Tóra, hetta er í so týkst, tað tú skrivar", men so hevði tú samstundist mint meg á, at "skriva, bara skriva og minst til, tað skal hoyrast, at tú skrivar, tú skal meina tað, og tá hoyrist tað á tastaturinum".

Soleiðis var tú, frá tí vit vóru børn, hevur tú altíð gingið á odda, og vit lítlu systurnar hava sæð upp til tín. Tú dugdi alt, og var tað eitt hvørt, ið vit ikki fingi frá hondum, so var at ringja til tín, tí tú visti altíð um góð ráð.

Tú var tann stóri beiggin, ein bara kann ynskja sær. Tú var fittur, kerligur, irriterandi við hvørt, og til aðrar tíðir var tú tann, ið hjálpti til og skumpaði undir, tá ið dirvi kanska ikki altíð var til uppgávur, ein kundi hugsað sær at átakið sær. Tú var tann, vit vóru

errnar av at kalla okkara stóri beiggi <3

Tá tú gjørdist 18, tók tú tær hvønn sunnudag tíð at koma eftir okkum í tínum brúna Opel Kadett. Mest sum hevði tú verið úti alla náttina, men hóast hetta helt tú fast í, at lítlusystarar tínar og tú fingi kramarís, ímeðan vit koyrdu biltúr, har vit hoyrdu um títt studentaskúlalív og tú frá okkara nonnuskúlalívi. Tað vóru nógv ár ímillum okkum, og kanska tí var tað alneyðugt hjá tær at

halda fast í okkara biltúrum, har vit komu at kenna hvønn annan á ein heilt serligan hátt, ímeðan tú lærði okkum at lurta eftir Kára P.

Politiskt vóru vit oftast ósamd, men tað var ein ítróttur hjá tær at fáa okkum systrar at finna fram haldgóð argumentir, ið tí vit nú einaferð stóðu inn fyri. Hetta kundi tykjast sum ein óendaligur kampur, tí tú vann altíð, men hóast hetta vóru fleiri nýggj argument funnin á vegnum, og tað var jú endamálið, í sjálvum sær.

At koma heim á Stoffalág og síggja teg sita við bordið, helst við trimum, fyra uppgávum, sum tú loysti í senn, gav okkum far um, at eitthvørt spennandi var í væntu. Tú hevði eitt ótrúðliga gott, breitt, spennandi og ikki minst hendingaríkt arbeiðslív. Uppgáurnar vóru nógvar, men serliga vóru tað lóturnar saman við tær og vinmanni tínum Kára Djurhuus á Christiansborg í ár 2000, ið eg minnst best.

Tá klokkan nærkaðist døgverðatíðindinum heima í Føroyum, og tit innan fyri næstu fáu minuttirnir ringdu heim í Útvarp Føroya at siga frá politisku leikunum í samráðingunum millum føroyingar og danir, ja so var antin at skunda sær út, ella sita sum ein mús og lýða á, ímeðan tit báðir sótu undir skrivaraborðinum og søgdu frá teimum spennandi íkomnu støðunum.

Tað var eisini á Chirstiansborg, at tú møtti mætum politiskum kvinnum og monnum, fólk vit onnur bara hoyrdu um í útvarpinum, men sum tú tók lógvatøk á.

Síðsta tíðin á Christansborg saman við Edmundi, var eisini nakað serligt, og tað var eisini á Christiansborg, at tú skrivaði tína fyrstu og tíverri einastu bók, nakað tú av røttum var ótrúðliga stoltur av.

Tínar ætlanir vóru altíð nógvar og stórar. Hví ikki hugsa stórt, segði tú ofta, eins og tú altíð minti okkum á at liva, "liv lívið, og et gott", og akkurát tað at eta gott, og

vera saman var nakað vit dámdu. Ein góðan bita, gott prát og góða tíð at koma hvørjum øðrum við, tað var akkurát nakað fyri teg. Tú gekk upp í tey, ið vóru tær nær. Tú var áhugaður í tí, vit tókust við, og dámdi væl, at vera í prát.

Høgtíðirnar vóru nakað serligt og ikki minst jólini, tí tað var tín høgtíð. Eingin jól uttan, at tú var jólamaður, ein leiklut tú eisini fann teg væl til rættis í, at kunna geva gávur út og vera um og gleðast saman við børnunum. Á jolum síðsta ár pyntaðu vit eisini jólatræið heima. Saman við børnunum hongdu vit jólapyntið upp, sum tú og mamma kliptu, tá tú bert var 7 ára gamal og sjálvsagt skuldu eisini føroysku merkini veitra á trænum. Vit vistu, at hetta var síðsta ferðin, at vit hildu jól saman, og tí hevði hvør løta stóran týðning fyri okkum.

At vera saman á ólavsøku var eisini nakað, ið hoyrði seg til. Fyrr var tað tú, ið búði á Áarvegnum, og tí var tað hjá tær, vit komu á gátt og sótu í mangum góðum selskapi. Síðstu ólavsøku var tú heima og bar fyri síðstu ferð í langa tíð tíni føroysku klæðir, sum tú var so stoltur av. Tú hevði jú arvað tey frá Per abba, og tí vóru tey nakað serstakt fyri teg.

Gubbabørnini eigur tú mong, og vóru tey altíð spent, tá tú kom heim. Tey elskaðu títt uppmærsemi, at blíva kittlað, syft ein túr upp í loft, og so sjálvsagt tíni serligu gubbaklemm, ja tey gloyma børnini ikki so.

Hákun, Barba, Artur og Ingrid vóru alt og eitt fyri teg, tey vóru tíni kærleiksborn. Tú var errin av øllum tí tey tókust við og dámdi væl at vísa okkum við myndum og video, hvussu væl tey kláraðu seg. Hákun sum cisv leiðari, internationalur studentur og nú sum hermaður, Barba við sínum vakra fimleiki og ikki minst á sínari afs ferð til Australia, Artur við sínum sang og klaverspæli og ikki minst Ingrid við sínum vøkru tekningum. Alt nakað tú kundi vera sera errin av sum pápi.

Eisini Maikin var tú stoltur av og ikki minst hugtikin í. Hon var kvinnan í tínum lívi, og tá tit síðsta ár gitust, og Maikin fekk eftirnavnið Højgaard, var alt líka sum fallið upp á pláss hjá tær. Maikin var nakað heilt serligt fyri teg, og høvdu tit eitt heilt serstakt kærleiksband tykkara millum, og var hon títt alt og eitt.

Hesa síðstu tíðina, bleiv alt so ørvísi og at fáa sjúkurnar ALS og Demens var ein dyggur smeitur fyri teg og sjálvsagt eisini okkum. Spakuliga hava vit misti teg, og fyri hvønn dag, bleiv tú meira og meira tigandi, men tú var har, hevði altíð eitt bros á kinn og klárur við opnum ørmum at taka ímóti okkum, tá vit komu á vitjan. Tú elskaði, tá vit prátaðu um gamlar dagar, og saman mintust vit aftur á beistagerðirnar í Nonnuskúlanum, summerferiur í Fámjin, tíðina sum tænarar á Hotel Føroyum, svenskarar hárið, tú hevði tá tú spældi fótbólt við HB, øll vinfólkin so sum vinkonurnar Heidi og Annbritt á Essalág, ella tá vit mintust aftur á tíðina, tú og Mortan brúktu í Yndi og upp á góða matgerð, ella hin Skotlandstúrin við studentaskúlanum, ella jólini á sjómansheiminum saman við Jensiu ommu og Per abba, ja vit fingi nóg góð minnið fram við at hyggja at myndum og bara minnst.

Minnini hava vit jú við okkum, og eru tey serlig hjá okkum at leita fram á, tá vit nú eru saman. Soleiðis livir tú víðari saman við okkum, og fara vit at minnst vit teg, sum ein kerligan, gløggan, stuttligan, hjálpsaman og fittan beiggja og ikki minst gubba. Hetta hóast tær ikki ungaðist at gerast 50 ár.

Góði elskaði Per, hetta bleiv so ein onnur føðingardags heilsan, enn tann vit høvdu ætlað. Takk fyri alt, takk fyri tíðina vit fingi saman við tær og ikki minst takk fyri teg og tann tú var fyri okkum.

Hvíl í friði

Heilsan Tóra, Svanna og Billa Jenny.

